

omskæring forstås, at større eller mindre dele af pigens ydre kønsorganer bortopereres. Værst er det i Somalia, hvor man fjerner klitoris og de store og små skamlæber, og det gøres med store smerter, blødninger og infektion til følge. Og instrumenterne er ofte rustne barberblade og lommeknive og glasskår, har vi set.

Hvordan kan vi ignorere dette? Det bliver uhyre vanskeligt for disse kvinder at føde børn. De vil aldrig få det, vi anser for at være et godt og sundt familieliv, og de vil have fysiske og psykiske mén resten af deres liv. På verdensplan er der, siger Danidas rapport for 1996, 100-114 millioner piger og kvinder, der er omskåret.

I Fremskridtspartiet mener vi, at Danmark skal gøre sin lille del af arbejdet og forbyde omskæring af kvinder, der har bopæl her i landet. En omskæring skal naturligvis kunne straffes, uanset om forældrene har fået foretaget indgrebet i et land, hvor det er lovligt. Vi må stoppe det. Det er for øvrigt tankevækkende, at omskæring af kvinder rent faktisk er forbudt ved lov i bl.a. Somalia, men alligevel er 98 pct. af alle piger i 5-10-års-alderen i landet omskåret.

I vores nabolande, Norge og Sverige, straffer man folk, der får deres børn omskåret i udlandet, også selv om det er lovligt i det land, hvor indgrebet er foretaget. Lad også Danmark give sit bidrag ved at fjerne denne tortur og lemlæstelse af små piger. Det skylder vi det internationale samfund efter Fremskridtspartiets mening.

Jeg vil godt sige til sidst, som vi også fremførte sidste gang, at når man tager til udlandet og får foretaget halekupering af hunde og kommer tilbage til Danmark igen, kan man retsforfølges og straffes, selv om det lyder utroligt, at det kan lade sig gøre. Men på området her ønsker man altså ikke at lave en virkelig opstramning. Her ser vi altså, hvad der reelt ligger til grund, og hvor saglig debatten er fra de partier, der afviser forslaget. Men jeg håber, at der fremover vil komme så mange argumenter, også fra forskellige arbejdsgrupper osv. og fra de undersøgelser, ministeriet fortsat vil lave, at vi kan få lovforslaget igennem – også set i relation til, at det vitterlig er uhyggeligt for de stakkels piger, det går ud over.

Bruno Jerup (EL):

Der behøver ikke være nogen tvivl om, at Enhedslisten er imod omskæring og også bekæmper den med de midler, der er mulige.

For det første er det sådan, at vi i Danmark allerede har en lov, hvorefter det er forbudt at omskære kvinder i Danmark, og den lov betyder også, at det er forbudt at tage til andre lande, hvor det er forbudt, og få det gjort der. Hr. Jan Køpke Christensen nævnte, at bl.a. i Somalia er det forbudt, og det vil sige, at den allerede eksisterende lovgivning sådan set er tilstrækkelig, i hvert fald med hensyn til de lande.

Det absolut nye er, at man ifølge det foreliggende lovforslag fra de tre partier ønsker at straffe her i Danmark for handlinger, som er begået i lande, hvor disse handlinger er tilladt. Selv om omskæring er fuldstændig uacceptabel, også set fra Enhedslistens synspunkt, mener vi, at man begynder at bevæge sig ind på et meget problematisk område rent juridisk.

Hvis man ser på anden del af § 1, er det svært at forstå den skelnen, der ligger i opbygningen af stk. 1. Det må være den konkrete handling, som skal pådømmes, og det er vel afgørende for, om de alvorlige følger skal være skærpende omstændigheder, at handlingen sker med forset til at skabe alvorlige følger. Nu kan man jo hævde det synspunkt, at det er ganske alvorligt at ødelægge en kvindes kønsorganer. Det er jeg ganske enig i, og i den betydning har indgrebet naturligvis alvorlige følger. Men jeg kunne godt tænke mig, at forslagsstillerne kunne forklare mig, hvad der er forskellen mellem første og anden del af stk. 1, hvis det ikke er sådan, at de i virkeligheden er udtryk for det samme.

Nogle af problemerne i § 2 har jeg allerede omtalt. Det væsentlige i denne paragraf er, at den vil have vidtrækkende konsekvenser for hele vores lovgivning. Derfor skal der argumenteres for, at denne sag ikke på nogen måde er parallel til, at man f.eks. sættes i fængsel i sit hjemland efter at have fået foretaget en abort i f.eks. Danmark.

Der er sager, som står over national lovgivning, det er der eksempler på. Sådan noget som krigsforbrydelser betragtes som forbrydelser mod menneskeheden, og det er korrekt, at FN gentagne gange har fordømt, og at Danmark har tilsluttet sig det, at omskæring er overgreb på kvinders og pigers menneskerettigheder. Problemet er selvfølgelig, at en række lande ikke har skrevet under på de erklæringer eller har taget forbehold over for spørgsmålet.

Det næste store problem er, om bevisbyrden kan løftes. Hvis det eneste reelle vidne er den pige, som overgrebet er udført på, stiller man f.eks. en 12-årig pige i den situation, at hun skal